

Uçucu bir rahatlık. Gönlümden bana doğru el etmesine izin verdiğim tüm hayaller. Hiçliğin katı yorumunu sevmiyorum, hayaller hiçliğin yumuşak yorumu. Hiçliğin bile mezhepleri var şu dünyada. Garip bir dünya.

Diyorlarsa eğer, ki hepimiz hiçlik adı verilen büyük bir uykudan gelmişiz ve hiçlik adı verilen büyük bir uykuya varacakmışız, nasıl oluyor da bunun üzerine kurulan hikayelerin hepsine birden doğru diyemiyorlar? *Benim hikayem daha tutarlı.* Hiçliğin karşısında hikayenin tutarlılığının ne önemi var?

Doğru dur dediğimizde hatırlattıkları o hiçliğin söylenen bütün kelimeleri çürüteceğinin de farkında mısınız? Tamam, benim dinim doğru değil, diyelim, peki ya sizin kafanıza göre takılmanız mı doğru? Benimki boş hikaye de, seninki daha mı dolu?

Mide rahatsızlığı çeken insanın sülfürik asit içmesine benziyor bu. *Midenizdeki tüm rahatsızlık elimizdeki bu bilimsel formülle geçecektir.* Haklılar, midemizden şikayetimiz kalmıyor, çünkü artık onu hiçbir şey için kullanamıyoruz.

Ruhunuzdaki tüm şikayet elimizdeki bu ilaçlarla geçecektir.

(Ne günlere kaldık, analogi yapıyor ve her iki tarafı da sarf temrin ettiren hoca gibi göstermek zorunda kalıyoruz.)

Şahsen en tırt ve lüzumsuz yere şişmiş yazarlardan biri olarak gördüğüm adam *Ateistler de mabed yapsın, 46 metre olsun, dünyanın yaşını gösterecek ve bunun insanla geçen kısa süresini de altın bir şerit dolanalım.* demiş. Tırt yazarlığın sonunda tırt bir sembolizm. Ateistler yakında hurufiliği de keşfeder.

Kitabımda *sana insandan önceki çok uzun süreyle ilgili bir şey anıldı mı* diyor mesela. Bu mabedin de diyeceği herhalde bu kadar. Onun üzerine kardeşlik, bilim, aydınlanma ve sair.

Ateistlerin peygamberi sayabileceğimiz adam da *Ateist'in mabedi mi olur deve yavrusu, git okul yap, insanları aydınlat!* demiş. (Deve yavrusu kısmını ben eklemiş olabilirim.)

Eğlenceli bir tartışma değil. Ateistlerin mabed ihtiyacı varsa, bunu ortalıktaki diğer bir çok dinin mabediyle yerine getirebilirler. Oraları dolduranların da iman sahibi olduğundan değil. Gidecek başka yer olmadığından. Bunu anlasalar dünya barışı daha bir hız kazanacak.

Hem demiş ya *Tanrı yok ve İsa onun tek oğlu* diye. Hristiyan ilahiyatının ulaştığı son aşama bu. Kendine kutsal kitap seçmekle başlayınca, bir noktadan sonra tanrıya ihtiyacın olmadığını da görüyorsun. Önemli olan cemaat ve maddi manevi konfor.

O sebeple sevgili dostlar, evet, bilimsel olarak hepimizin hiç olduğu doğru olabilir, arada sırada ben de şüphe ediyorum (ama nedense isteyince *hüccet* yetişiyor). Velakin sevgili sevgili dostlar, hiçlik doğruysa bile sizin hikayeniz de bizimki kadar hiç. Ha şarap içerek sarhoş olmuşsun, ha dilini damağına dayayarak, senin hiçliğin benimkini dövmüş dövmemiş, daha tutarlıymış, tutarsızmış,

benden akıllıymışsın ve ben beyinsizmişim, ne farkedecek? Ha senin felsefe adındaki hikayene kanmışım, ha aşağı caminin imamının hikayesine. Sonunda hepsi hiçliğe var mıyor mu?

Hikayeye hiçlikle başlayınca ne söylersen söyle temizleyemiyorsun. Sonsuz siyah bir mürekkebin tüm okyanusları boyaması gibi. Senin söylediğin de, meselenin özü kadar hiçtir. Bir şeyler uydurmaya, *anlam veremedik haz uyduralım* demeye çalışabilirsin. Yetmez! Sözünün başı hakikat olmadığında, söylediğin hiçbir şey kalpleri tatmin etmeyecektir.

İnsanın hakikati inkar etmek yerine *bizlere nasip olmadı* demesi evla değil miydi? Bunu farketğinde hakikate yaklaşmış olacağını, kendini bilmekle, kendi *nasipsizliğini* farketmekle hakikate yaklaşacağını ve hakikatin de ona yaklaşacağını söylemek mümkün değil miydi? Hayatın *bela vaktinde* kıldığımız namazın abdesti olduğunu, o sebeple temiz bulunmak gerektiğini idrak etmek zor muydu?

Bir de şöyle düşün: Hepimiz gördüğümüze inanıyoruz. Ama bazılarımız diğerinin gördüğünden *nasipsiz*.